

..โอวาทธรรมหลวงปู่เปลี่ยน ปัญญาปทีโป เช้าวันเสาร์ที่ 18 มีนาคม 2560..

..ขอเจริญพรคณะศรัทธาญาติโยมทั้งหลาย ที่ว่างจากการทำการทำงาน ทางบ้านทางโลกที่เขากำหนดไว้ให้เป็นวันหยุด เรามีโอกาสที่จะสร้างคุณงามความดีได้ ก็ได้เสียสละเวลาพากันตั้งใจมาทำคุณงามความดีเอาไว้ แม้ไม่ได้มาวัดก็ไหว้พระสวดมนต์อยู่บ้านอยู่ช่อง แม่เมตตาให้วิญญานทั้งหลายที่เกิดมาร่วมทุกข์ร่วมสุขในโลกนี้ ความมุ่งหมายของคนเราก็คืออยากให้ทุกคนนั้นมีความสุขไม่ให้เกิดทุกข์ แต่มันก็มีทุกข์มีความสุขปนเปกันไป แต่ความต้องการของคนเราทุกคนนั้น อยากให้มีความสุขอยู่ตลอด ความทุกข์ไม่ต้องการ จึงต้องพยายามแสวงหาศึกษาธรรมะเพื่อหาความสงบ เพื่อความระงับดับความทุกข์ สิ่งใดมันทำให้เกิดทุกข์มันก็ต้องมีเหตุ ธรรมเกิดจากเหตุดับเพราะเหตุ เหตุดีผลก็ดี เหตุไม่ดีผลก็ไม่ดี เป็นธรรมะที่สั้นๆแต่กินเนื้อหาของธรรมะได้กว้างขวาง ฉะนั้นจะทำเหตุอะไรก็ดี ด้วยกายด้วยวาจาใจ เราก็ต้องรู้จักว่าต้นเหตุมันเป็นอย่างไร ถ้าเราจะมามองตัวเองอาจจะมองไม่ออก ก็ต้องมองไปที่บุคคลอื่น ที่เขาสนทนาคูยกันในเรื่องอะไร ที่มันทำให้เป็นทุกข์น้อย เล่าเรื่องความทุกข์ให้กันและกัน บางคนก็เล่าเรื่องความสุข แล้วแต่ผู้ใดจะมีเรื่องที่จะมาสนทนาคูยกัน อันนั้นเป็นเรื่องที่เราแสวงหาความสุข จึงอยากให้ศึกษาธรรมะ เลือกพูดแต่สิ่งที่ดีมันเป็นประโยชน์มันก็มีคุณค่า แต่มันสำคัญที่ว่าเรื่องที่เราจะพูดจะคุยนั้น เป็นสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ เป็นทุกข์หรือหลงเพลินเพลินไป ไปในทางที่ไม่ดีไม่งาม บางทีก็มีการขาดสติ เมื่อขาดสติก็พูดไปในทางที่ขาดสติ คนเราเมื่ออยู่ด้วยกันมักจะเป็นอย่างนั้น ท่านจึงว่าให้อยู่คนเดียว ถ้าเราอยู่คนเดียวให้ระวังความคิดของตนเอง มันคิดเรื่องอะไร บางคนอาจจะคิดเรื่อง โสภกเศร้าเกิดความไม่สบายจิตใจ เรียกว่าให้ระวังความคิด เพราะว่าจิตนี้มันสำคัญ เป็นตัวใหญ่ จิตเป็นใหญ่เป็นนาย กายมันเป็นบ่าว

..เรื่องของจิตใจนั้นมันเป็นเรื่องใหญ่มันมีอำนาจ แต่มันมีอำนาจไปในทางที่ไม่ดีไม่งาม มันไปคิดในทางที่ไม่ดีไม่งามก็ทำให้เราเกิดทุกข์ ส่วนมากแล้วจะเป็นอย่างนั้น ทำไมจิตมันจึงเป็นอย่างนั้น เพราะว่ามันขาดสติความระลึก รู้ ว่าจิตมันคิดเรื่องอะไรแล้วมันเป็นทุกข์ มันไม่เข้าใจ มันมีแต่ความวุ่นวายเฉยๆ ไม่เข้าใจในทุกข์ การที่เราทุกข์เรื่องข้างนอกที่เราเห็นว่ามันเป็นทุกข์ มันเห็นแล้วมันก็ลืม มันยังไม่เห็นจริง ถ้าทุกสิ่งทุกอย่างถ้าจิตมันเห็นเป็นของจริง เห็นเป็นสัจธรรม มันก็จะเชื่อมั่นในเรื่องนั้น ถ้าเราเห็นอะไรสิ่งไหนไม่ดีไม่งาม เป็นเหตุจะทำให้เกิดทุกข์เกิดขึ้น เราเห็นชัดเจนเราก็จะปล่อยวางได้ ถ้าเราไม่เห็นชัดเจนมันก็จะลืม แล้วมันก็จะคิดอยู่อย่างเก่า คิดไปคิดมาอยู่อย่างเก่า เหมือนที่คนเขาโกรธกัน พอห่างกันหน่อยก็วางได้ พอเห็นหน้ากันก็โกรธกันอีก อันนี้ท่านว่าระงับได้เพียงชั่วคราว ปล่อยวางได้ชั่วคราว ยังไม่จริง ถ้าผู้ใดเห็นความโกรธแล้วมันไม่ดี มันมีความทุกข์ เมื่อเห็นชัดเจนแล้ว เมื่อหายโกรธแล้วมันจะไม่โกรธอีก ก็แปลว่าผู้ นั้นเห็นความจริง ของสิ่งนั้นทำให้เกิดทุกข์ ถ้าเราไม่ปรารถนาแต่มันก็เกิดขึ้น ก็เพราะมันขาดสตินั่นเอง ขาด

สติสัมปชัญญะความรู้ตัว สิ่งนี้จริงไหม ทำให้เกิดทุกข์จริงไหม ถ้ามันเข้าใจว่าสิ่งนี้ทำให้เกิดทุกข์จริง เราก็ต้องปล่อยวาง มันก็จะปล่อยวางได้ เหตุฉะนั้นเราก็จะคอยขัดเกลากิเลสไปที่ละเล็กละน้อย จะทำให้ความคิดของเรานี้สมบูรณ์ขึ้นทันสมัยขึ้น เพราะศาสนาพุทธของเรานี้เป็นศาสนาที่ทันสมัย เป็นศาสนาที่มีเหตุผลเต็มบริบูรณ์ เหตุผลอย่างไร ก็คือทำให้มีความสุขแน่นอน ทำความชั่วก็มีความทุกข์แน่นอน ก็เรียกว่าทันสมัย ถูกกับเหตุการณ์ที่มันเกิดขึ้น เหตุฉะนั้นพวกเราเป็นนักศึกษา นักทำบุญ ทำบุญก็คือทำให้มีความสุขให้เป็นบุญ ความทุกข์ไม่ต้องการ เราก็เลยแสวงหาความสงบ หาความสุขเกิดขึ้น ความสงบก็คือความสุขเหมือนเรานั่งอยู่ในที่นี้ นั่งด้วยความสงบ มีความสุขไม่มีความวุ่นวาย เราก็พากันตั้งใจรักษาเอาเอง ถ้ามันคิดขึ้นมาเรื่องใด มันเป็นเหตุเป็นผลดีไหม ก็ใคร่ตรงใคร่ควรพิจารณา แล้วก็แก้ไขด้วยตนเอง เรียกว่าพึ่งตนเอง พระพุทธศาสนาจึงสอนว่า..อิตตาหิ อัตตโน นา โถ โภหิ นา โถปโรชยา.. ตนแลเป็นที่พึ่งของตน จะพึ่งใครอีกเล่าเป็นที่พึ่งได้ อันนี้ถ้าเป็นการนั่งรณนั่งเรือพึ่งพากัน พึ่งพาเงินทองเครื่องใช้สิ่งของที่ดี เราก็พอพึ่งได้ แต่ในการพึ่งในทางปฏิบัตินี้เป็นการพึ่งตน ครูบาอาจารย์ท่านให้แก้ไข แต่ตนเองไม่แก้ไข ตนเองจะไปพึ่งใคร ตนเองเป็นคนละเอง เหมือนคนดื่มเหล้า ท่านบอกให้หยุดดื่มเหล้า ถ้าตนเองไม่พึ่งตนเองแล้วจะพึ่งใคร ท่านบอกให้เฉยๆ ท่านบอกให้ละไมให้ดื่มเหล้า ก็เป็นหน้าที่ของตนเองที่จะละไมดื่มเหล้า ค่อยปล่อยค่อยวาง แม้ทำอะไรไม่ดีก็เหมือนกันที่ไม่ดีไม่งาม ท่านก็บอกให้ละเว้นเสียสิ่งนั้น ใครเล่าจะละเว้นให้เราถ้าเราไม่ละเว้นเอง ในการคิดในใจก็ดี ถ้าเราคิดแต่เรื่องนี้มันทุกข์ ก็ใครเล่าจะไปละให้เรา ก็เราต้องเป็นคนละความคิดของตนเอง ถ้ามันคิดไม่ดีก็ต้องละด้วยตนเอง อันนี้เป็นหน้าที่ของตน จะพึ่งใครเป็นที่พึ่งได้..

.. เหตุฉะนั้นการพึ่งคนอื่นก็เหมือนกับคนฝากของทำบุญ มันไม่มั่นใจ ไม่เหมือนตนเองที่ได้ทำเอง การพูดจาปราศรัยก็เหมือนกัน คนนั้นพูดอย่างนั้นคนนี้พูดอย่างนี้ โทรศัพท์ไปหากันคุยกัน มันเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ บางทีมันก็ไม่จริงมันก็พูดหลอกกันไป พูดไม่จริง เหตุฉะนั้นท่านจึงต้องเรียกหาของจริงที่เป็นสังขาร เรียกว่าเป็นคำสัตย์ เป็นวาจาที่ไม่ตายตั้งอยู่ในโลกนี้ ไม่ว่าจะไปพูดที่บ้านใดเมืองใดประเทศไหนก็แล้วแต่ ถ้าพูดมีความสัตย์ความจริงแล้ว คนก็เชื่อมั่นว่าคำพูดนั้นมีเหตุมีผลดี นิพพานนั้นทำให้เกิดสุขดี คิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ก็เหมือนกัน ถ้ามันดีมันก็มีความสุขไม่ว่าจะอยู่บ้านใดเมืองใดประเทศไหน จะคิดจากวัดก็ดี จะคิดจากบ้านก็ดี การแก้ไขกิเลสเป็นหน้าที่ของตนเอง ก็เหมือนคนสกปรกตัวสกปรก ท่านบอกให้ไปอาบน้ำ ตนเองไม่ไปอาบน้ำแล้วใครจะอาบน้ำให้ ก็เหมือนพ่อแม่ที่อาบน้ำให้ลูกที่มันยังไม่รู้เรื่อง มันเล่นสกปรกอยู่ พ่อแม่ก็อาบน้ำให้ลูกให้ ถ้ามันใหญ่มาแล้วก็เป็นหน้าที่ที่จะต้องพึ่งตนเอง ก็ต้องอาบคนเดียว เพราะไม่มีใครที่จะดูแลให้ตลอดไป เหตุฉะนั้นการทำคุณงามความดีทั้งหลายก็เป็นหน้าที่ของตนเอง ที่จะต้องชวนชายสร้างสมอบรมบุญบารมีของตน ให้เกิดให้มีขึ้นแก่ตน ตนเองก็จะได้ที่พึ่งของตน ตนแลเป็นที่พึ่ง

ของตนจึงจะได้ที่พึ่ง ศรัทธาญาติโยมทั้งหลายมีความตั้งใจทำบุญทำทานการกุศล เข้าวัดเข้าวาศึกษาธรรมะไว้ให้เป็นเครื่องอบรมบ่มนิสัยฝึกจิตฝึกใจของตนเองให้ตั้งอยู่ในความสงบ ความสงบมันเป็นความสุข มันอยู่ที่ไหนๆ ไม่มีอารมณ์อะไรมันก็สงบ ไม่มีเสียงอะไรมันก็สงบ ก็เรียกว่ามันเป็นสิ่งที่ทำให้เรามีความสุข ให้ทุกคนพยายามที่จะศึกษาตามหลักพระพุทธศาสนาเอาไว้เป็นที่พึ่งของตน ครูบาอาจารย์ก็ดี หลวงปู่หลวงตาที่ดี ท่านบวชจนเฒ่าจนแก่ก็ต้องมีของดี ถ้าไม่ดีท่านไม่บวชอยู่นานหรอก อันนี้ท่านเห็นของดีท่านก็เลยอยู่ได้นาน อยู่จนเฒ่าจนแก่ อยู่กับลูกกับหลานกับญาติกับโยม กับพ่อกับแม่กับสหธรรมิกด้วยกัน กับเพื่อนนักบวชทั้งหลาย อยู่ด้วยกันด้วยความสุข ไปหาหมู่หาฝูงที่เฒ่าๆแก่ๆ พุดจาปราศรัยหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสแจ่มชื่นเบิกบาน ทำไมท่านเฒ่าท่านแก่ท่านยังหน้าแจ่มชื่นเบิกบาน ใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ก็เพราะท่านมีธรรมะอยู่ในใจของท่านนั่นเอง มีคุณงามความดี ทำให้ท่านมีความสุข ท่านรู้ถึงสัจธรรมของจริง เห็นของจริงแล้วท่านก็สบายใจ

..เหมือนเราเห็นบางคน ตั้งแต่เกิดมาตั้งแต่เล็ก จนถึงท่ามกลางคนจนถึงเฒ่าถึงแก่ ถ้าเราเปรียบเทียบแล้วเราก็เคยเป็นเด็กมา เป็นหนุ่มมา มาจนถึงกลางคน มาจนถึงเฒ่าถึงแก่ สังขารร่างกายมันทำไมจึงเป็นอย่างนี้หนอ เรานึกอย่างนี้ก็เป็นธรรมดาแล้ว เรียกว่าเห็นธรรมะเห็นของจริงแล้ว ของจริงที่เกิดมา เวลาเมื่อเจ็บไข้ไม่สบายเจ็บป่วยเกิดขึ้น เราก็จะให้เห็นของจริงว่าทุกขนี้เกิดขึ้นจริง โรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียนร่างกายคนเรามันก็ทุกข์จริง มันเจ็บมันป่วย ถ้าเราบอกให้ฟังว่าไม่ให้เจ็บให้ป่วย มันก็ยังคือเจ็บหรือป่วยไม่สบาย ก็เรียกว่ามันไม่ฟังคำเรา เราก็ว่าตัวเราตัวเรา อหังการมมังการ เราๆเขาๆ ถ้าเราไปยึดเราๆเขาๆแล้ว มันก็จะโกรธเกลียดกัน มันต้องเรียนธรรมะให้รู้ว่าร่างกายนี้ของใครก็ของมัน รู้แล้วก็รักษาเอาไว้ รักษาเอาไว้เพื่ออะไร ก็รักษาร่างกายเอาไว้เพื่อเอาไว้ทำคุณงามความดีนั่นเอง การทำบุญนี้ก็ต่ออาศัยกับรูปร่างกาย รักษาร่างกายนี้ก็เพื่อเอาไว้รักษาศีล ให้เป็นกายที่มีศีล วาจาที่มีศีล ก็ต่ออาศัยร่างกาย จะนั่งเจริญเมตตาภาวนา ฝึกฝนอบรมจิตใจให้สงบเป็นสมาธิ เดินจงกรมอบรมภาวนาก็ต่ออาศัยกาย อาศัยกายนี้สร้างสมอบรมคุณงามความดี ก็จะเป็นผลเป็นประโยชน์ เหมือนพวกเราทั้งหลายนั่งอยู่ในวิหารหลังนี้ เขาก็เอาร่างกายทั้งนั้นทำไม่ว่าจะก่ออิฐก่อปูนมุงหลังคาที่ดี ทำฝาผนังต่างๆก็ต้องเอาร่างกายทำทั้งนั้น เมื่อเรามานั่งอยู่ที่นี่ พวกที่เขาทำเขาสร้างไว้เขาก็ได้บุญได้กุศลคุณงามความดี พวกเราได้มานั่งสบายพากันมาทำบุญ คนที่สร้างเขาก็ได้บุญกับเราตลอด สร้างกุฏิวิหารต่างๆก็เหมือนกัน สร้างถนนหนทางสร้างบ่อน้ำอะไรต่างๆ ทำสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ปวงชน ทำได้ทั้งนั้น ทำให้เกิดความสุขที่อาศัยร่างกายนี้ ก็ให้พากันรักษาร่างกายเอาไว้ เมื่อยังมีชีวิตอยู่ก็จะได้ใช้ให้เป็นประโยชน์ที่สุด จะได้ไม่เกิดมาเสียชาติเปล่าประโยชน์ เกิดมาแล้วได้ทำคุณงามความดีเอาไว้ เมื่อเกิดมาชาติใดภพใดอีก คุณงามความดีนี้ก็จะติดสอยห้อยตาม อำนวยความสะดวกให้เรามีความสุขทุกภพ

ทุกชาติ เหมือนเราเห็นบางบุคคลบางท่าน เขาอยู่ที่บ้านกันสบาย บางบ้านก็ทุกข์ บางบ้านก็เจ็บปวด เราก็จะเห็นอย่างนั้น ..

..เหตุฉะนั้นให้พากันตั้งใจทำคุณงามความดี และภูมิใจในชีวิตของเราที่ยังมีอยู่ เราก็จะได้รับคุณงามความดีไปเรื่อยๆ เพื่อเพิ่มพูนบุญบารมีของตนเองให้เจริญรุ่งเรืองขึ้นไป แต่เมื่อต่อไปก็ขอให้ทุกคนตั้งใจเวลา รับพร เราได้ทำคุณงามความดีแล้ว ก็จะได้แผ่เมตตาให้สัตว์โลกทั้งหลายที่ตกทุกข์ได้ยากลำบาก เจ้ากรรมนายเวร อสุรกายที่ไม่ดีไม่งามทั้งหลาย ที่ได้ตกทุกข์ได้ยาก ก็จะได้มารับอนุโมทนาส่วนบุญกับพวกเรา เขามีทุกข์ก็จะได้พ้นจากทุกข์ มีสุขก็จะสุขยิ่งขึ้นไป ตามเจตนาที่เราอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้..